

Aktivity

Každá činnost, kterou církev ve farnosti koná, je svým způsobem aktivita. Zde se tímto slovem rozumí činnost, kterou církev v obci o sobě dává vědět. V našem prostředí je takové zviditelnění důležitější než jinde, protože vztah nevěřících k církvi je odmítavý až nepřátelský. Pokud neuvidí na vlastní oči, že jejich představy o církvi jsou mylné, nic je nepřesvědčí. Takové akce ovšem potřebují odpovídající prostředí i na straně věřících. Opět je třeba nenásilné přípravy. Zatím na takovou činnost nejsme zvyklí a často z ní máme i obavu, do určité míry oprávněnou. Pro určité typy lidí se totiž stane akce jedinou náplní života, zanedbávají proto ostatní složky náboženského i osobního života a zplaní. V současné době bude možné začít s těmito aktivitami jen výjimečně. Přesto je nutné mít tuto složku činnosti na zřeteli, protože církev je svým založením misionářská a je nutné připravovat pro misii ve vlastní obci půdu a sbírat odvahu něco podniknout, nastane-li vhodná příležitost. Právě zde je podpora modlitbou důležitější než kdekoli jinde. Je třeba pracovat s rozvahou, ale také s přesvědčením, že Boží přispění je mocnější, než si dovedeme představit. Příklady z historie církve je mnoho, musíme tedy přesvědčit sami sebe, že Bůh působí dnes stejně jako před staletími, najde-li věřící ochotné jít do rizika.

Závěrem

Uvedené skutečnosti snad přesvědčivě ukazují, že není na místě obava, že snaha o změny v životě farnosti narušuje pravost Kristovy církve falešnými naukami nebo odváděním od poslušnosti církevní autoritě. Naopak jde zde o snahu uvést do života to, na čem se II. vatikánský koncil usnesl a ukázat světu, že jeho závěry nejsou jen sympatické proklamace, které však církev nemyslí vážně. A už vůbec by neprospíval Boží věci ten, kdo by pro domnělou úctu k učitelskému úřadu nedbal na to, k čemu ho právě tento úřad vede.

ADVENT

Jan Zahradníček

Jediný zpěvák písně známé,
ale co na tom záleží,
sami přec nikdy nezpíváme,
sám nezní zvonek na věži.

Jediný avšak neumlká
v jiskřící jitra rorátní,
kdy mráz jde v šedé srsti vlka
a slunce, slunce malátní...

Ó nehleď, Pane, na dvojakost
srdcí a strnout nedej mi,
nás všechny, všechny
a zem ztuhlou na kost
objetím ohně obejmi.

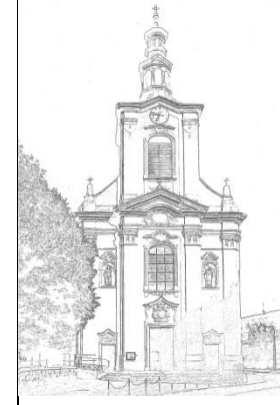
A ve tvář, ve tvář lidí
zarsř, ty Dive divoucí,
ať výkřik: přijď, ó přijď, ó přijdi,
vyrazí ze tmy trnouch.

VÁCLAV

Č. 31 (2019)

1. 12. 2019

Týdeník

římskokatolické farnosti
sv. Václava v Lovosicích
Zahradní 32/2
410 02 Lovosice
web: farnostlovosice.cz

1. neděle adventní

BOHOSLUŽBY BĚHEM TÝDNE:

LOVOSICE
Kostel sv. Václava

Ne - v 9.30

Út - 17.30

St, Čt - 8:00

Pá - v 16.30

Modlitební skupina

Út 16.30

Okolní kostely vždy 8:00

1. ne v měsíci Lukavec
2. ne v měsíci Medvědice
3. ne v měsíci Sulejovice
4. ne v měsíci Velemín
5. ne v měsíci -----

Mše DD Milešov

Pá - 9:30

Náboženství pro školní děti

úterý 14:30 - 15:30 a 15:30 - 16:30

Farní kavárna je na faře každou neděli po mši sv.

Aktuality:

- Mše svaté, které si přejete odsloužit za své úmysly, se zapisují v sakristii.
- ČBK spustila web s programem výchovy ke zralé lásce po stránce citové a sexuální: citovavychova.cz
- V době adventní budou Roráty ve středu a ve čtvrtek od 8:00 v kapli na faře.
- Svatý Mikuláš přijde na Lovosickou faru v neděli 8.12. po mši sv. - Zveme všechny děti.

Farnost dnes a zítra - Jaromír Neugebauer

Kapitola 6. Základní prvky v životě farnosti

Tato kapitola pojednává o prvcích, které mají přímý vztah k životu farnosti. Další a ještě důležitější složkou procesu obnovy farnosti je všechno, co přispívá k prohloubení viry a k přimknutí osobního života věřících k Bohu. Kvalitní literatury, která se zabývá osobní zbožností, je v současné době dostatek a není nutné opakovat doporučení obsažená jinde. I prvky, které zde uvedeme, jsou známé jako součást osobní zbožnosti. Jejich vztah k farnosti je obousměrný: jednak jimi věřící působí na farnost jako celek, jednak farnost věřícím poskytuje to, na co by sami nestačili.

Eucharistie

Druhý vatikánský koncil prohlásil, že křesťan se v církvi s Kristem může setkat trojím způsobem: ve společenství, v Božím slově a ve svátostech (srov. SC 7). Na mnoha místech však hovoří o eucharistii takovým způsobem, že její mimořádná důležitost je nepochybná. "Nejsvětější eucharistie obsahuje celé duchovní dobro církve. ... Eucharistické shromáždění je tedy středem křesťanského společenství..." (PO 5). „... svátost eucharistického chleba představuje a působí jednotu věřících, kteří tvoří jedno tělo v Kristu“ (LG 3). „V (zákonitých místních shromážděních křesťanů) se věřící shromažďují hlásáním Kristova evangelia a v nich se slaví tajemství večeře Páně, aby se pokrmem a krví Páně spojovale celé bratrstvo“ (LG 26). "Věřící účastí na eucharistické oběti, která je zdrojem a vrcholem celého křesťanského života, podávají Bohu božský obětní dar a s ním i sebe samy." (LG I 1) Je to pochopitelné, protože Kristus sám význam eucharistie zdůraznil (viz Jan 6,53). Je třeba věřící vést k tomu, aby se aktivně účastnili mešních obřadů, nestránili se sv. přijímání a přijímali se stále větším užitkem.

"Farnost se konečně zakládá na jisté teologické skutečnosti, neboť je eucharistickým společenstvím. To znamená, že farnost je společenství schopné slavit eucharistii. V ní se nachází živý kořen, jímž je farnost vytvářena, a také svátostné pouto jejího plného společenství s všeobecnou církví." (ChfL 26)

Eucharistie není jen vrcholem života jednotlivce, ale také pojítkem farnosti. „(Po svatém přijímání pak věřící) projeví viditelným způsobem jednotu Božího lidu, kterou tato vznešená svátost výstižně naznačuje a obdivuhodně uskutečňuje.“ (LG I 1)

Vědomí této skutečnosti věřícím povětšinou chybí. Přitom zážitek příslušnosti k Božímu lidu, který sv. přijímání všem nabízí, má pro živou farnost zásadní důležitost.

Modlitba

Bez modlitby není život. Modlitba musí prostupovat všechno dění ve farnosti, být na jeho začátku, průběhu i zakončení. Zde se zamyslíme nad tím, jak vést farníky k hlubší společné modlitbě a k osobní modlitbě za farnost.

Dnes se většinou společná modlitba obce omezuje na mši sv. a čas těsně před a po ni. Převážná část věřících se účastní jen v neděli, modlí se tedy společně přibližně hodinu týdně. Necháme stranou otázku, není-li to málo. Důležité je, aby tento čas byl využit intenzivně, aby věřící vnímali texty, které slyší nebo dokonce říkají, a brali je za své. To vyžaduje v první řadě, aby jim správně rozuměli, a pak se jimi nechají oslovit. Texty sice mají většinou jednoduchou formu, ale hluboký obsah a vždy v nich lze jít do větší hloubky. Další možnosti prohloubení společné modlitby jsou modlitební společenství. Nesetkává se tu sice celá farnost, ale je v nich možné lépe vytvářet vědomí sounáležitosti s ostatními, a tak posilovat vztah k farnosti.

Je mnoho úmyslů, na které se lidé modlí: za jednotlivé osoby, živé i zesnulé, za větší i menší skupiny a ve farnosti se mnohde modlí za svého duchovního otce. To všechno lze jen chválit a podporovat, ale nemělo by se zapomínat ani na modlitbu za farnost nebo za blaho obce, za růst vzájemnosti mezi věřícími nebo za Boží pozhnání konkrétní akci.

Písmo svaté

Bible je pro křesťana základní směrnicí života a to jak osobního, tak společného. V této oblasti je nesmírně důležitý úkol farnosti: aby zprostředkovala seznámení věřících s Bibli, naučila je Bibli s užitkem číst a jít do hloubky jejich textů. Tato práce se farnosti brzy mnohonásobně vrátí.

Od dnešních lidí žádá doba více, než aby jim mohla stačit nedělní promluva po evangelium. Těsnou souvislost Božího slova s životem dnešních křesťanů vidíme již v tom, že liturgická reforma zařadila čtení Písma do všech svátostí. A mše sv. má nyní dvě části - slovo a oběť - proti dřívějšímu chápání, kdy čtení a evangelium byly jen části obřadu, uvádějící to jediné důležité, totiž oběť. Zařazení biblického čtení do udílení svátostí by se ovšem minulo účinkem, pokud by se stalo povinnou částí obřadu a kněz i věřící ji chápali právě jen takto. Je třeba uvést do všeobecného povědomí, že upravený úryvek ze sv. Matouše 8,8, který říkáme před sv. přijímáním, je skutečností: Boží slovo uzdravuje.

S Bibli, především s Novým zákonem, se věřící musí napřed důkladně seznámit, pak ji pravidelně po malých úsecích číst a naučit se nacházet v ni odpovědi na své otázky i směrnic

svého myšlení a jednání. Musí opustit vnímání příběhů jako vyprávění o událostech a najít tam jádro, pro které byl příběh zapsán. Neodsuzovat zlé pohany nebo farizeje, ale najít tam sebe. Seznamovat se s tehdejšími prostředím, aby bylo možné najít aplikaci pro dnešní dobu. To všechno a ještě více může a má svým věřícím farnost poskytnout, aby byli schopni brát Písmo do ruky sami či ve skupině a dát se jím ovlivnit.

Společenství

Toto slovo je v současné době velmi frekventované, ale dosti často se používá i pro prosté shromáždění lidí, kteří si jsou do značné míry cizí. Společenstvím nelze označit věřící v kostele, kde jsou dvojice, které si nepodávají ruku při pozdravu pokoje, protože spolu nemluví. Tam, kde si podají ruce lidé, ačkoli se vůbec neznají, jen protože to je součást ritu, se za společenství považuje.

Slovo společenství však lze chápat i jinak. Může to být skupina lidí, kteří mají mezi sebou hluboké osobní vztahy a mají společný cíl (společenství nevytvářejí pouze lidé věřící). Skupina nemůže být příliš velká, aby její členové mohli mít časté neformální kontakty a aby to „společné“ zasahovalo co nejvíce do života každého z nich. Kromě toho předpokládáme, že společenství vzniklá ve farnosti z lidí příliš nepraktických život z viry se bude stále vyvíjet z úrovně všeobecně lidské k plné účasti na životě církve. Lze předpokládat, že mnoho skupin naopak začne tuto cestu na určité úrovni života podle evangelia a bude si doplňovat prvky společenství přirozeně lidské.

Ve společenství se učíme modlit Otčenáš tak, jak nám ho Kristus odkázal, tedy v množném čísle. Modlíme se ho my a vzdáváme společně Bohu chválu, prosíme za sebe navzájem, odpouštíme si mezi sebou a prosíme za odvrácení zlého pro všechny. Vnímáme se tedy jako buňky jediné církve, víme, že patříme k sobě.

Ani společenství není něco, co buď je, nebo není. I společenství má své stupně a jeho vytváření je trvalý proces, vždy je možné být lepším společenstvím. Do jeho vztahů uvnitř i do jeho působení vně může vždy Duch svatý dávat nové prvky, nové podněty, více lásky.